

EESTI MAASTIKUARHITEKTIDE LIIDU KUUKIRI

05/2026

EMALi kuukirja järgmine number ilmub 1. juunil

juhatus: juhatus@maastikuarhitekt.ee

Maarja Gustavson, Tanel Breede
Eneli Niinepuu, Maali Roomet-Allesee, Maarja Tüür

koordinaator: Reet Soans info@maastikuarhitekt.ee

projektijuht: Kati Ots kati@maastikuarhitekt.ee

kuukiri: Minea Kaplinski-Sauk minea@maastikuarhitekt.ee

• SEEKORDSES KUUKIRJAS •

Vaatame tagasi 9. aprillil toimunud EMALi üldkoosolekule (siin ära toodud olulisemad otsused, täpsemalt loe lk 3)

- ▶ EMALile valiti uus juhatus koosseisus **Maarja Gustavson, Tanel Breede, Maali Roomet-Allesee, Eneli Niinepuu ja Maarja Tüür**. Jõudu tööle!
- ▶ Kolleegipreemia pälvis **Minea Kaplinski-Sauk** (palju õnne!)
- ▶ Kinnitati põhikirjamuudatused, kus kõige olulisemateks täiendusteks on **seeniorliikme staatuse loomine**, toetajaliikme ümbernimetamine **noorliikmeks** ning liikmeks astumise protsessi lihtsustamine
- ▶ Valiti ametisse **eestseisuse, aukohtu, loomekomisjoni ning revisjonikomisjoni** uued koosseisud
- ▶ Määrati EMALi uus liikmemaksu suurus: tegevliige 100€, toetajaliige 50€

Olete 2.-3. juulil oodatud Pärnusse arhitektuurivaldkonna traditsioonilisele suveseminarile (lk 2)

Kutsume osalema IFLA noortekonkursil (lk 2)

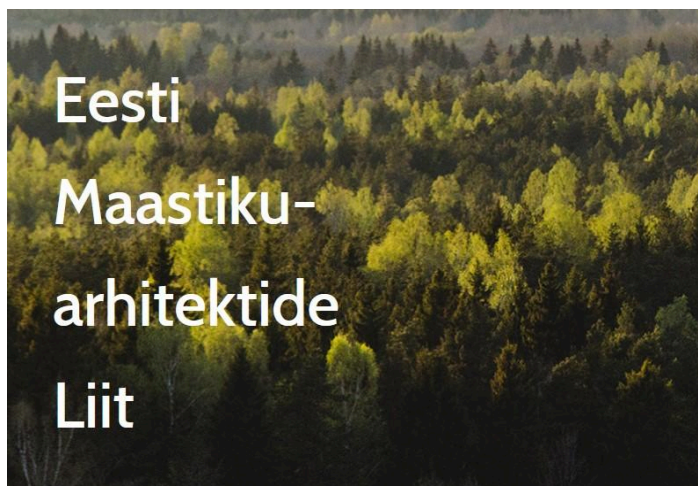
Vaatame üle, mis toimus üldkoosolekule eelnenud kevadseminaril (lk 3)

Uurime, mis tunnetega annab teatepulga üle lahkuv juhatus liige **Remi Kübar** (lk 4-5)

Avaldame maastikuarhitekt **Ursula Wieser Benedetti** Sirbis ilmunud intervjuu pikema versiooni (lk 5-8)

Teeme tutvust uue liikmega – tere tulemast **Liivi Mäekallas!** (lk 9)

Palume liidu liikmetel osaleda EMALi tagasisideküsitluses. Lingi leiate kuukirja liikmetele mõeldud osast.

• EMALi uus juhatus alustab tööd •

Tööjärje võttis üle EMALi uus viieliikmeline juhatus, kus endisest koosseisust jätkavad **Maarja Gustavson, Maali Roomet-Allesee** ning **Tanel Breede**. Uute liikmetena liituvad **Eneli Niinepuu** ja **Maarja Tüür**, kes mõlemad on varasemalt panustanud EMALi võistluste töögruppi, lisaks on Eneli varasemalt kaasa löönud EMALi hariduse töögrupis ning Maarja jätkab rahvusvahelist tööd IFLA delegaadina.

Juhatus valis enda seast ühehäälselt presidendiks **Maarja Gustavsoni**: „Üks suuremaid eesmärke saab uuel juhatusel olema maastikuarhitektide töö ja võtmerolli kommunikatsioon laiemale avalikkusele ning otsustajatele. Sellega seoses olid suuremate teemadena arutluse all uue identiteedi ja veebilehe arendus ning maastikuarhitektuuri memorandumi koostamine.”

Soovime uuele juhatusel jõudu, õnnestumisi ja toredat koostöötamist!

Lisaks suur aitäh lahkuvale juhatusel liikmele **Remi Kübarale**, kelle mõtteid saate intervjuuvormis lugeda kuukirjast lk 4-5.

Vasakult: **Eneli, Maarja G., Maarja T.**, ekraanipildil **Tanel, Maali**
Foto: Kati Ots

Üldkoosoleku algus (Foto: Kati Ots)

• EALi, ESLi JA EMALi SUVESEMINAR 2026 •

Kutsume **2.-3. juulil Pärnusse** osalema arhitektide, sise- arhitektide ja maastikuarhitektide traditsioonilisel **suveseminaril**, tänavune teema on „**Kuidas meil läheb?**“. Esimesel päeval toimuvad loengud, töötoad ja vabaajategevused, teisel päeval arhitektuuriekskursioon. Ühtlasi peetakse mälumängu Arhivoor finaali, kus selgub hooaja üldvõitja.

Jätkatakse eelmisel aastal ennast õigustanud formaadiga, kus lisaks loengutele pakutakse võimalust osaleda erinevates töötubades ja ringkäikudel. Selline kava annab rohkem võimalusi üksteisega tutvuda ja lisaks teadmiste laiendamisele ka uusi suhteid luua. Lisainfo ja ajakava [SIIN](#).

👉 Osta pilet [Fientast](#) (soodushind 1. juunini!)

Osalustasu sisaldab kogu programmi, 3 söögikorda, 1 ööd majutust, spaa- ja saunakeskuse kasutust ning bussisõitu Tallinnast hotelli Pärnus ja tagasi Tallinna.

Suveseminar saab teoks tänu meie väga headele koostööpartneritele: Eesti Kultuurkapital, Bestor Grupp, Etex, LODE, Baurac, Floorin, Forbo, Ceresit, Lincona, Cosentino, Thermory, AkzoNobel, Reynaers, Caparol, EHL Profile, Hals Interiors, Extery.

Graafiline disain: Jaan Evert

EALi õppepäev Saku

14. mail toimub EALi järjekordne õppepäev. Arhitektuuriekskursioonil külastatakse arhitekti aastapreemia laureaadi Salto Arhitektide projekteeritud **Saku Gümnaasiumi õppehoonet ja spordikeskust**. Samuti tutvutakse **Valve Pormeistri** loomingu: 1960. aastatel valminud näitusepaviljoniga, kus täna asub Saku vallavalitsus, ning 1970. aastal valminud kunagise taimekaitsejaamaga, kus tegutsevad Põllumajandus- ja Toiduamet ning PRIA. Lisaks vaatame **Hans Kõlli** projekteeritud hooneid.

Arhitekt **Kerstin Kivila** (Salto Arhitektibüroo) ning Saku Gümnaasiumi direktor **Keit Fomotskin** tutvustavad Saku Gümnaasiumi õppehoonet ja spordikeskust, **Triin Ojari** annab ülevaate Pormeisteri pärandist ning **Hans Kõll** räägib lähemalt oma loomingust.

Osta pilet [Fientast](#).

IFLA Europe noortekonkurss maastikuarhitektuuri tudengitel ja noortele professionaalidele

IFLA Europe kuulutab välja 2026. aasta noortekonkursi teemal „**Muutuv maastik – säästliku tuleviku ümbermõtestamine**“.

Konkurss pakub noortele maastikuarhitektidele võimalust saada nähtavust Euroopas, jagada uuenduslikke ideid ning panustada eriala arengusse. Osalemine toetab õpinguid ja karjääri, tugevdab portfooliot ja CV-d ning avab uusi võimalusi.

Algatus edendab erialast tippset, rahvusvahelist koostööd ja toob esile noori talente. Samuti aitab see teadvustada maastikuarhitektuuri rolli kestlike, kaasavate ja vastupidavate keskkondade kujundamisel.

Teema sisu

Euroopa maastikud on kliimamuutuste, elurikkuse vähenemise ja ühiskondlike ümberkorralduste tõttu muutumises. Maastikku käsitletakse elava süsteemina, kus põimuvad looduslikud ja kultuurilised protsessid.

Osalejaid kutsutakse pakkuma tulevikku suunatud ja praktilisi lahendusi, mis toetavad kestlikke maastikke ning hoiavad kultuuripärandit ja loodust.

Alateemad

- *Shifting Grounds* – pinnase ja ökosüsteemide muutumine
- *Shared Places* – kaasavad ja ühised ruumid
- *Patterns of Change* – muutuste mustrid ja dünaamilised protsessid
- *Memory of Places* – identiteet ja kultuuripärand

Olulised küsimused

- Kuidas suunata üleminekut kestlikumale ja kaasavamale tulevikule?
- Kuidas toimivad maastikud elavate süsteemidena?
- Kuidas tasakaalustada innovatsiooni ja pärandit?

Kes saavad osaleda

- Maastikuarhitektuuri tudengid (A-kategooria – ideed)
- Noored professionaalid kuni 40 a (B-kategooria – teostatud projektid)
- IFLA Europe liikmesorganisatsioonide esindajad või Euroopa Nõukogu riikide kodanikud

Konkurss toimub IFLA Europe 2026 konverentsi ja peaassamblee raames Riias (2.–6. september 2026).

Lisaks loe [SIIT](#).

EMELi ekskursioon Vilniusesse, 20.-21. august

Eesti Maastikuehitajate Liit kutsub osalema iga-aastasel ekskursioonil, mis seekord viib Leedu pealinna **Vilniusesse** – linna, kus kaasaegne maastikuarhitektuur ja jätkusuutlik linnaplaneerimine on tõusnud uuele tasemele.

Ees ootab tihe ja inspireeriv programm: külastatakse Vilniuse maastikuarhitektuuri silmapaistvamaid näiteid nii avalikus ruumis kui erakinnistutel – jaapani aed, Business Garden, MO muuseumi park, Bokšto tänava aed ja palju muud. Ekskursiooni aitab korraldada **Lina Liubertaitė**, Garden Style konverentsi korraldaja ning Leedu maastikuarhitektuuri üks tuntumaid koolitajaid ja saatejuhte.

👉 Registreeru hiljemalt **31. maiks**.

Lisainfo ja registreerumine [SIIN](#).

9. aprillil kogunesime Tartu Loomemajanduskeskuses, et tähistada maastikuarhitektuuri kuud ja EMALi sünnipäeva katenditeemalise kevadseminari ja üldkoosolekuga.

Seminari juhatas sisse teedeinsener **Meelis Kreevan**, kelle inseneripilgule kohaselt asine ja praktiline, ent samas hoogne ja äärmiselt konstruktivne (*pun intended*) ettekanne keskendus just selliste katendite tüüpkonstruktsioonidele, mis on tavalised maastikuarhitektuuriprojektides. Esitlust illustreerisid rohked näidislõiked ja fotod, elavat mõttevahetust tekitas drenasfaldi kasutamise võimalused ning selle materjali kitsaskohad Eesti oludes, samuti teede rajamine puude ümber.

Teises ettekandes jagas maastikuarhitekt **Toomas Põld** oma kogemustlugu Krulli pargi loomisest. Saime ülevaate pargi õhku tõstetud laudteede konstruktsioonilistest detailidest (kruvivaiad ning termopuidu kui materjali erisused) ning ühtlasi ka kinnituse, et parimad ja põnevaimad ideed vajavad enda taha toeks tellija kaasatulemist.

Seminari viimases ettekandes töid **Kersti** ja **Siim Lootus** meieni "praktikute pahandused" ehk pajatasid kõigist neist lahendustest, mis hästi ei tööta. Teemapunktidenäidid jäid hästi meelde näiteks nõukogudeaegsete paekivituha teede rohked hädad, tõsiasi, et punase ja tavalise asfaldi sidumine on keeruline ehk nt ristmikel ei saa neid hästi kokku viia, samuti mured vaegnägijate juhtteedega – küll on mummud kulunud, küll juhtkiivid vales kohas, küll ülejäänud teega võrreldes mitte piisavalt kontrastsed.

Seminariosa piduliku lõppakordina esitas juhatus liige **Remi Kübar** meile meeoluloka tuubasoolo, mis võimsa bassikõmana seintelt vastu kajas.

Fotod: Minea Kaplinski-Sauk

Foto: Kati Ots

EMALi seekordne üldkoosolek oli oodatult tiheda päevakorraga, sest taas oli omadega ümber saanud liidu valitavate ametipostide 2-aastane tsükkel.

Traditsiooniliselt algas üldkoosolek kolleegipreemia väljakuulutamisega, mille sel korral pälvis **Minea Kaplinski-Sauk** – palju õnne!

Järgnesid protseduurilised päevakorrapunktid, millega valiti üldkoosolekule juhataja, kinnitati päevakord ning häältelugemiskomisjon (mille moodustasid tava kohaselt liidu värsked rebaseid).

Juhatus nimel võttis üldkogu ees sõna liidu esimees **Maarja Gustavson**, kes andis põhjaliku ülevaate liidu asjaajamistest ning olulistest teemadest, millega juhatus aasta jooksul rinda on pistnud. Järgnes üldkoosoleku üks tähtsamaid teemapunkte ehk põhikirja muutmine. Selleks, et põhikirjamuudatus oleks võimalikult hästi läbi kaalutud, viis juhatus juba üldkoosoleku eel läbi eraldi veebikoosoleku, et muudatusepanekuid tutvustada ning nende sisu liikmetega läbi rääkida. Seetõttu võeti eelnevalt läbi arutatud põhikirjamuudatus suure häälteenamusega vastu ehk kinnitati põhikirjas seeniorliikme staatus, muudeti senise toetajaliikme nimetus ümber noorliikmeks, täpsustati ja lihtsustati liitu sisseastumise tingimusi ning korrastati liidu varade tekkimise alust ja liidu likvideerimise korral allesjäänud varade üle otsustamise protseduurikat.

Põhikirjamuudatuste järel andis revisjonikomisjoni ülevaate liidu rahalisest käekäigust, mille järel revisjonikomisjoni õnnistuse ja üldkoosoleku häälteluga kinnitati EMALi 2025. aasta majandusaasta aruanne.

Üldkoosoleku järgmises päevakorrapunktis andsid liidu erinevate töögruppide esindajad ülevaate oma tegevusest. Muuhulgas saime IFLA delegaadi **Maarja Tüüri** ettekande kaudu põhjalikult osa rahvusvahelisel areenil toimuvast, sh ka IFLA Worldis esile kerkinud ebameeldivatest arengutest.

Järgnesid kõigvõimalikud erinevad valimised, millest ehk kõige olulisem, et üldkoosoleku otsusega on liidule moodustatud uus juhatus, kus vapralt jätkavad eelmisest koosseisust **Maarja Gustavson**, **Tanel Breede** ja **Maali Roomet-Allese**, kellega liituvad **Eneli Niinepuu** ja **Maarja Tüür**. Kõik uued valitavad koosseisud leiata altpoolt.

Teistest kaalukamatest küsimustest otsustati, et 2027. aastast alates on tegevliikme liikmemaks 100€ ning toetajaliikme (noorliikme) liikmemaks 50€. Arutlusele tõusnud teemadest, mille osas aga kindla otsuseni veel ei jõutud, on õhus veel eetikakoodeksi täpsustamine ja muutmine. Samuti on küsimus, milline peaks olema Eesti tegevusplaan seoses IFLA Worldi ja Venemaa osalusega selle organisatsiooni töös.

JUHATUS

Maarja Gustavson, Tanel Breede, Maali Roomet-Allese, Eneli Niinepuu ja Maarja Tüür

EESTSEISUS

Kersti Kuus, Lidia Zarudnaya, Sulev Nurme, Heiki Kalberg, Kristiina Kupper, Edgar Kaare, Kersti Lootus, Teele Nigola, Toomas Muru ja Remi Kübar

AUKOHUS

Ülle Kunnus, Edgar Kaare, Toomas Muru ja asendusliikmena Heiki Kalberg

REVISJONIKOMISJON

Age Merila, Ülle Kunnus ja Toomas Põld

LOOMEKOMISJON

Tiina Tuulik, Piret Pallase, Silver Riisalo ja Kersti Kuus

MAASTIKUARHITEKT TUUBAGA intervjuu endise juhatuse liikme Remi Kübaraga

Minea Kaplinski-Sauk

2026. aasta üldkoosolek valis järgnevaks kaheks aastaks uue juhatuse koosseisu, kuhu kuuluvad **Maarja Gustavson, Tanel Breede, Maali Roomet-Allese** ning uute liikmetena **Eneli Niinepuu** ning Eesti IFLA delegaat **Maarja Tüür**. Juhatuses lahkus **Remi Kübar**, kes üllatas meid üldkogul oma suurepärase tuubasoolooga. Et Remi muusikalist lõppakordi veel pidulikult täiendada, palusime tal viimasele kahele aastale juhatuses tagasi vaadata ning meiega oma mõtteid jagada.

Alustame algusest – milliste tunnetega juhatuses lahkud? Ja kas tohib ka küsida, miks otsustasid teiseks ametiajaks mitte kandideerida?

Lahkun rahulike tunnetega, kuna tiimitöö oli väga hea ja meie koostöö Maarja juhtimisel toimus päris edukalt. Erinevate vaadete ja isiksusetüüpidega täiendasime üksteist hästi. Kui oli vaja teist kohustust katta, siis aitasime, ning õhkkond oli ääretult tööine, pragmaatiline ja operatiivselt sõbralik.

Lahkumise peale hakkasin tegelikult mõtlema juba eelmise aasta lõpus, kui oli väga pingeline tööperiood ning tundsin, et paratamatult hakkas fookus EMALi suunal kaotajaks jääma. Kuskilt tuli tegevusi tagasi võtta või ümber jaotada. Kuigi lahkun juhatuses, siis panustan ka edaspidi EMALi töösse nt kutsestandardi hindamiskomisjonis ning eestseisuses, mis ei vaja nii fokuseeritud iganädalast tähelepanu ning on selle võrra paremini igapäevaeluga koos ette planeeritav.

Ajaressurss ongi see põhiline faktor, millega me kõik opereerime ning EMALi üks eesmärk võiks olla see, et vähemalt presidendi töö oleks ka meil täisajaga ning korralikult tasustatud tegevus sarnaselt nagu see EALis on. See võimaldaks väljapoole suunatud kommunikatsioonis veelgi enam panustada ning suuremal määral pildis olla. Tekiks koos sidusliitudega hoopis teise kvaliteediga nõ hea ruumi ühisrinne.

Kui mõtled tagasi 2 aasta tagusele ajale, siis kui palju reaalne juhatuses töötamise kogemus erines sellest, mida oma peas ette kujutasid? Kas miski üllatas või olid ootused õigele tasemele kalibreeritud?

Tulin juhatusse igasugu eelarvarvamuste või suurte ootusteta. Niiõeldi kaugmälus olid need hetked, kui EMALit alles lõime ning sellest ajast oleme korralike seitsmepeniikoormasaabastega edasi liikunud ning liidu juhtimine näeb juba organiseeritud tegevuse moodi välja. Ma arvan, et ka võrreldes eelmise juhatuses tööga on vahe päris suur. Suuresti just tänu meie liidu liikmeskonna tublile suurenemisele, mis võimaldas liidul abijõudu palgata. Usun, et kõik näevad seda, kuidas liidu elu on hoopis suurema hooga käima läinud.

Aga jah, vaadates tagasi lõpliku otsuse langetamisele, tunnetasin toona eelkõige head sünergiat nende inimeste vahel, kes juhatusse läksid, ning selles osas pidas sisetunne paika.

Nagu isegi märgid, on EMAL aastate jooksul muutunud üha professionaalsemaks organisatsiooniks. Mida pead oma juhatuses oldud aja jooksul kõige suuremateks õnnestumisteks ja edasilikumisteks?

Raske on midagi välja tuua, mida ainult enda teeneks pidada – suhtlus oli juhatuses liikmete vahel pea igapäevane ning otsuseid tehti valdavalt koos. Organisatoorse koha pealt tooksin lisaks igapäevasele välja kaks suuremat teemat: EMALi jõudmine Saarineni majja Tallinnas ning partnerite kaasamisega alustamine. Mõlemad näen olulise elemendina organisatsiooni vundamendi valamisel.

Lisaks pinnale, kus meie tublid töötajad saavad töötada, tähendab see laiemalt ka sarnaste eesmärkidega seltskonnas kohal olemist. Samas sild Tartuga peab jääma olulisele kohale, kuna see on EMALi sünnipaik ning vaimne kodu, kus maastikuarhitektuur Eestist sellisena, nagu me seda praegu tunneme, üles kasvas.

Remi tuubasoolo kevadseminaril. Foto: Kati Ots

Teiseks, partnerite suurem kaasamine liidu töösse on lisaks iga-aastasele üsna olulisele eelarveturgutusele nähtavalt ka meie erialaelu käima tõmmanud. Partneritel on sarnaselt EMALile huvi pildis olla ja näen seda igati “win-win” olukorrana.

Kui midagi veel välja tuua, siis organisatsiooni mõistes on paremini käima läinud ka juhatuses ning “tarkade kogu” ehk eestseisuse koostöö, mis tähendab oluliste otsuste tegemisel suuremat kaasatust ja läbipaistvust.

Head on seega palju olnud, ent millised olid juhatuses tegutsenud aja jooksul kõige keerulisemad ülesanded? Kas sattus ette ka mõni ootamatu ja akuutne kriisisituatsioon?

Juhatuses tulid lubadusega parandada liidusisest kommunikatsiooni. Olime kaugel kuulnud uhkeid sõnu nagu kommunikatsioonistrateegia või kommunikatsiooniplaan endale päris aru andmata, mida see täpselt küll tähendab. Üsna kiiresti sai turundusnimega suheldes selgeks, et kommunikatsioonistrateegiat selle sõna otseses mõttes EMALile koostada oleks pehmelt öeldes üle võlli ettevõtmine, mis kuulub pigem korporatiivsete või suuremate riigiettevõtete tööriistakasti. Selles osas tuli ootusi natuke maha keerata ja kohaneda.

Teine keeruline aeg oli kontori kolimine. Tunnistan, ja usun, et teised juhatuses liikmed kirjutavad sellele samuti alla, et meie endi peades igati hea mõte EMAL Tartust Tallinna kolida oleks võinud olla paremini läbi räägitud ja liikmetele selgitatud. See oligi vast juhatuses kohe alguses üks keerulisemaid aegu, kus tuli teha kiireid otsuseid, samas omamata aega kõigi liikmetega ühele lehel jõuda. Tekkisid pinged, mida oleks saanud takkajärgi tarkusena vältida.

Sellest tulenevalt olemegi eesmärgistatult esmast liidusisest kommunikatsiooni parandada ilma väliseid konsultante või pakke strateegiadokumente koostamata. Juhatuses koosolekute memod on Reet juba mõnda aega listi edastanud ning tänu meie äärmiselt võimekale projektijuhile on ka meie kohalolu sotsiaalmeedias hoopis teisel tasemel. Arenguruumi aga veel on.

Millised soovid (või ehk hoopis soovitud?) tahaksid edasi anda uuele juhatuses nende järgmiseks ametiajaks?

Uuele juhatuses soovin jõudu veel paremini teha. Ees ootavad tõsised lahendamist vajavad teemad, mis puudutab nii muutuvat haridusmaastikku, vähenevat riigipoolset rahastust kui vajadust süvendatult just maastikuarhitekti vaatenurgast ruumiküsimustele tähelepanu juhtida.

Ja lõpetuseks ei saa pärast üldkogul kõlanud suurepärasest tuubaetteastet küsimata jätta, et kuidas oled maastikuarhitektuuri kõrval jõudnud otsapidi ka puhkpillimaailma? Ning kus me Sind järgmine kord esinemas saame näha?

Puhkpillimaailmas olen tegelikult juba üle 30 aasta olnud. Nii, et võib öelda, et puhkpill oli pildis juba tublisti varem, kui maastikuarhitektuurini jõudsin. Lihtsalt vahepeal oli see Eestist väljas elades sunnitud pausil. Viimasel 3-4 aastat olen tuubamängu tõsisemalt taas ette võtnud ja ka oma pojad edukalt sellesse maailma suunanud, mille üle on ääretult hea meel.

Et vormi hoida mängin igapäevaselt ning lähimad etteasted on MUBA orkesteriga Karl Jenkinssi "Rahu missa" ettekanne 30. aprillil MUBA suures saalis ning emadepäevakontsert mai alguses Kaja kultuurikeskuses koos Nõmme sümfoonia-orkestriga. Suvel on tihe graafik ka Tartu ülikooli akadeemilise puhkpilliorkestri Popsidega, kellega läheme Riias toimuvale tudengite laulupeole "Gaudeamus".

Pillimäng on mõnus vaimu virgestav hingamispraktika ja vaheldus igapäevasele pingelisele projekteerimistöele. See eeldab kontrollitud hingamist, koostegemist, teiste kuulamist ja tehtu nautimist. Natuke nagu ka töö juhatuses oli.

Kui see harmoonia töötab ja kõlab hästi, siis tõstab see ka teisi kõrvust. Inspireerib, innustab ja annab jõudu elu edasi viia.

SUHTLUS ON OLULINE intervjuu maastikuarhitekt Ursula Wieser-Benedettiga

Maarja Tüür

Tõlge ja toimetamine: Merle Karro-Kalberg ja Maarja Tüür

Käesolevas kuukirjanumbris avaldame uuesti pikema versiooni intervjuust Ursula Wieser-Benedettiga, mis ilmus eelmise nädala [Sirbis](#). Seal jäid välja mõned meie eriala spetsiifilised küsimused, mis nüüd maastikuarhitektidele lugemiseks toome.

Ursula Wieser Benedetti on Brüsselis tegutsev maastikuarhitekt ja teadlane. Maastikuarhitektuuri konverentsidel on ta tuntud ettekannete ja küsimuste poolest, mis tõstatavad sageli ebamugavaid teemasid ja toovad esile maastikuarhitektuuri valdkonna probleemid.

Tema akadeemiline uurimistöö keskendub maastikuarhitektuuri ajaloo, maastikurbanismile, jaapani aedadele ja piiride otsimisele. Lisaks on ta ajakirja „**Journal of Landscape Architecture**“ toimetaja ja suunab nii erialast rahvusvahelist arutelu. Ta on raamatute „**Brussels, two and a half centuries of public parks and gardens, 1775–2020**“ ja „**Jules Buysens et le Nouveau Jardin Pittoresque**“ kaasautor. Mõlemas uuritakse parkide, suurlinna infrastruktuuri ja aiakultuuri arengut Belgias. 2024. aastal avaldas Ursula ajakirjas „**Journal of Landscape Architecture**“ artikli pealkirjaga „**The Invisible Profession: A Key Discipline of the Anthropocene?**“. Selles artiklis väidab ta, et maastikuarhitektuur saab kujundada ökoloogilisi ja sotsiaalseid süsteeme ja nii on maastikuarhitektuur antopotseeni ajastul tegutsemise võtmedistsipliin.

. . .

Olete töötanud üheksa aastat maastikuarhitektuuri, maastikuarhitektuuri ajaloo ja ökosüsteemide kuraatorina CIVA-s Brüsselis. See oli ainus keskus Euroopas, mis keskendus maastikuarhitektuurile ja selle ajaloole.

Töötasin arhiividega, kirjutasin arhiivide põhjal uurimusi ja tegin näitusi. Ehitasin seal üles kogu maastikuarhitektuuri kultuuriprogrammi. Pärast minu lahkumist on jäänud alles arhiivid, mida hooldavad arhivaarid. Maastikuarhitektuur peab tõesti jõulisemalt kultuurimaailmaga kontakti otsima. Oluline on kõnetada laia publikut, mitte ainult spetsialiste. Maastikuarhitektid räägivad omavahel ega jõua inimeseni tänaval. Seda ei saa teha ka akadeemiliste kirjutistega ega spetsiifiliste raamatutega.

Ursula Wieser Benedetti IFLA Europe konverentsil Brüsselis 2026
Foto: Lenoir Photography

Olete maastikuarhitektina töötanud palju aastaid. Kuidas jõudsite praktiseerimise juurest teadustöö ja ajaloo?

Töötasin maastikuarhitektina üle 20 aasta. Õppisin paralleelselt jaapani keelt ja kultuuri, sest Jaapan on mind alati huvitanud. Lõpetasin Pariisis maastikuarhitektuuri teooria ja ajaloo magistriõppe. Üks seasetest professoritest oli jaapanoloog. Kuna õppisin jaapani keelt, läksin Jaapanisse, et seal keelt praktiseerida. Jaapanisse saabudes võlusid mind jaapani aiad, bambusaiad ja piirid eri ruumide vahel. Alguses polnud mul mingit kavatsust akadeemilisse maailma siseneda, kuid piiride teema tekitas põnevust. Saatsin oma professorile väikese projekti ja küsisin, kas tema arvates võiks see olla doktoritöö teema. Tahaksin kirjutada Kyoto linna piirete ajaloo alates VI sajandist kuni 1912. aastani. Ta vastas, et see sobib ning nii mind võetigi vastu. Niisiis jõudsin ma järk-järgult doktorikraadini. [1] Seejärel sattusin CIVA-sse, kus uurisin Belgia maastikuarhitektuuri ajalugu. Ma ei taha mõelda ajaloost kui tolmusest ja minevikku vaatavast nähtusest. Minevik ei ole iseenesest huvitav, kuid see saab inspireerida, sellest või leida tarkus homse jaoks.

Kuidas on IFLA ajalugu Teid inspireerinud ja millised on selle õppetunnid tänaseks?

Võib-olla kõlan pisut provokatiivselt, kuid IFLA ajalugu on iseenesest väga inspireeriv. Organisatsiooni asutajateks olid naised ja mehed, kellel oli tugev visioon ning kes viisid maastikuarhitektuuri eriala rahvusvahelisele tasandile. Nad sõnastasid selgelt, et maastikuarhitektuur tegeleb suurte aladega. See toimus Teise maailmasõja järel, kui suur osa Euroopast oli varemetes ja ees seisis ulatuslik ülesehitustöö. Nad nägid selles võimalust öelda: me ei loo lihtsalt aedu, vaid kujundame suuri maastikke – oleme justkui uued maastikurbanistid.

Paljudes riikides nimetati eriala toona veel aiakunstiks ning maastikuarhitektuuri haridus oli vähene või puudus üldse. Samas näiteks Belgias ja Prantsusmaal kasutati maastikuarhitekti nimetust juba 19. sajandi algusest alates, mistõttu on see tegelikult vana termin. Euroopa eri riikides oli olukord aga väga erinev. Erinevalt arhitektuurist, millel on pikk hariduse ja kutsetunnustuse traditsioon, oli maastiku- ja aiakunsti valdkonna staatus ebaselge ja killustunud.

IFLA põhikiri, mis määratles nii eriala ulatuse kui ka nimetuse „maastikuarhitekt“, oli seetõttu tõeliselt visionaarne samm. Sellega anti maailmale selge sõnum: meie oleme need arhitektid, kes kujundavad maastikke kõigis mõõtkavades. See oli eriala jaoks äärmiselt oluline. Asutajate seas oli tugevaid ja mõjukaid isiksusi, nii intellektuaale kui ka strateegilisi mõtlejaid, kes mõistsid hästi, mis on kaalul, ning omasid laiahaardelist visiooni.

IFLA arhiividega töötades olen aga tajunud, et aastakümnete jooksul on see visioon järk-järgult taandunud, andes teed bürokraatiale ja organisatsioonile „tõõs hoidmisele“. Seda on näha isegi dokumentide mahust: alguses oli kõik kompaktned ja selged, hiljem muutuvad protokollid pikemaks ning dokumentide hulk kasvab. Tundub, et masinavärk on visiooni üle võtnud. Samas on see ilmselt paljude organisatsioonide puhul tavaline, eriti nende kasvades.

Hiljuti Pariisis toimunud maastikukonverentsil kohtusin Euroopa Nõukogu maastikukonventsiooni uue peasekretäriaga, Maguelonne Dejeant-Pons'iga. Tema sõnul ei ole maastikega seotud teemad Euroopa Liidu poliitikates kuigi tugevalt esindatud. See on koht, kus saaksime ja peaksime omavahelist koostööd tugevdama. On väga positiivne, et uus IFLA Euroopa president Indra Puri on kutsunud ta 2026. aasta IFLA regionaalsele konverentsile Riias.

Praegu paistab, et paljud maastikega seotud spetsialistid ei ole maastikuarhitektid, vaid pigem biotsenerid ja ökoloogid, looduspõhiste lahenduste tehnilised eksperdid. Kultuuriline mõõde jääb selles pildis tagaplaanile. Seetõttu on oluline, et me tugevdaksime oma kohalolekut nendes protsessides ja kujundaksime aktiivselt ka poliitilisi – vastasel juhul toimub kõik ilma maastikuarhitektideta.

Räägime veidi teadusuuringute ja tegelikkuse vahelisest lõhest. Kuidas on juhtunud, et akadeemilistes ringkondades, ülikoolides tehakse nii imelisi asju? Ja... peaaegu keegi ei tea sellest midagi. Poliitikud, insenerid, isegi maastikuarhitektid.

See on väga hea küsimus. Eelmisel nädalal modereerisin Pariisis maastikuarhitektuuri kongressil arutelu erialajakirjade teemal. Vestlus tõi esile väga erinevaid seisukohti, kuid kinnitas, et need on küsimused, mida peame endalt küsima.

Olen töötanud *Journal of Landscape Architecture*'iga üle viie aasta ning sageli tundub, et akadeemia toimib suletud ringides ega jõua laiema publikuni – isegi mitte praktikute endini. Miks tehakse nii palju uurimistööd, mida loevad vaid vähesed, kuigi osa sellest on väga kvaliteetne?

Miks on siis nii palju uurimistööd, mida loeb vaid suhteliselt vähe inimesi?

Sellel ümarlaulal tõstatasin küsimuse, miks ajakirjad ei tööta välja uusi lähenemisviise. Maastikuarhitektuuri valdkonna uurimistöö tulemusi ei leia kuskilt ühismeediast. Tegin ettepaneku koostada lühike kokkuvõte või panna kirja peamised jutupunktid, paar lauset, mis kõnetaks laiemat publikut. Mõned ümarlause osalejad reageerisid sellele ideele üsna negatiivselt. On õiglane kritiseerida ühismeediat, aga teisest küljest, kui otsustatakse moodsaid meediakanaleid mitte kasutada, jääme maha. Ka mina ei armasta ühismeediat, kuid ma mõistan, et see on võimalus jõuda paari päevaga kümnete inimesteni, keda ma isegi ei tunne. Oluline on jõuda ka inimesteni, kes otsustavad muutuste üle ja need on eelkõige poliitilised juhid.

Jätkusuutlikkus, ökosüsteemide säilitamine ja looduskaitse tekitab palju vastasseisu. Tallinnas on uus linnavalitsus tühistanud trammitee ehitamise, peatanud bioloogilise mitmekesisuse projektid ja tõstnud kiiruspiiranguid koolide lähedal. See on rohkem kui ükskõiksus. Paljud on sellega rahul. Mis on selliste otsuste populaarsuse põhjused?

Mul on kahju seda Tallinna kohta kuulda, see on tõesti uskumatu ja masendav. Ma näen siin kahte põhjust. Lobistide mõju ei tohi alahinnata. Tihti võtavad maastikuarhitektide töö üle teiste valdkondade esindajad, kellel puudub asjatundlikkus ja kel pole terviklikku arusaamist linnast, sealhulgas ökosüsteemidest. Samuti levib kummaline arusaam, et bioloogiga koos töötav arhitekt on sama asjatundlik nagu maastikuarhitekt.

Teine põhjus on sügavamalt juurdunud lääne tsivilisatsiooni algupäras. Loodust on kogu aeg nähtud kui ohtlikku stihiat. Kogu lääne tsivilisatsiooni areng on põhinenud üha suuremal kontrollil looduse üle. See on viinud looduse hävitamiseni antropotseeni ajastul.

Ma arvan, et – vähemalt läänemaailmas – on alateadvuses tunne, loodust peab kontrollima, sest see on hirmutav ja võib tsivilisatsiooni kukutada. Nüüd on aga vaja mõelda teistmoodi. Euroopa Liit on eesmärgiks seadnud looduslähedaste lahenduste kasutamise linnades, kuid see käib (vähemalt suurele osale) lääne maailma inimeste intuitsioonile vastu.

Samuti on keskkonna hävitamise ulatus nii suur, et paljud psühholoogid väidavad, et ainus viis, kuidas inimesed sellega toime tulevad on eitamine. Lihtsam on teeselda, et kõik on korras ja loodust tuleb jätkuvalt kontrollida.

Kokku on saanud mitmed ohtlikud tegurid. Kõige hullem on ilmselt autoritaarsete poliitiliste suundumuste esilekerkimine. Psühholoogiliselt on väga lihtne rõhuda varjatud hirmudele ja eitamismehhanismidele. Kui inimesed hääletavad poliitiku poolt, kes räägib linnade rohestamisest ja looduse taastamisest, siis tunnistavad nad justkui, et oleme katastroofi lävel. Aga niikaua, kui nende auto sõidab ja kõik tundub korras olevat, eelistavad nad mitte teada ja tunnistada, kui ulatuslikult on maailm muutunud. Inimkond ei ole valmis muutma oma suhtumist ja suhet loodusesse, vähemalt mitte ulatuses, mis on muutuse saavutamiseks kriitiline.

Amsterdami Zuidpark on rajatud endise suure parkla asemele
Foto: Maarja Tüür

Zuidpark

Foto: Maarja Tüür

Kas sa saaksid tuua mõned positiivsed näited Belgia linnadest? Sa elad Brüsselis, aga oled palju rääkinud Antwerpenist.

Brüssel ei ole kahjuks eriti hea näide. See on osaliselt tingitud linna haldusstruktuurist: Brüsselis ei ole ühtne linnavolikogu, linn koosneb 19 erinevast omavalitsusüksusest. Iga omavalitsus tegeleb oma osaga ja linna tasandil on liiga vähe ühtseid suundumusi. Puudub visioon. Antwerpen on aga hea näide. Antwerpenis koostati ligi 20 aastat tagasi üldplaneering „Design Antwerpen“, milles toetatakse piirkonna maastikule.[ii] Linnas on koostatud ambitsioonikas programm ja seda on ellu viidud. Viimati rajatud park on kaheksa hektarit suur ja see asub kesklinnas, kus varem oli suur parkla.[iii] Iga tasandi projektid on omavahel seotud, iga projekt on osa laiema strateegiast. Korraldatakse rahvusvahelisi konkursse olulistele aladele. Scheldti jõe kallast kujundavad maastikuarhitektid nagu PROAP,[iv] Georges Descombes ja Bureau Bas Smets.

Välja on töötatud hulk juhiseid detailide, puude istutamise, jalgrattateede jms kavandamiseks. Antwerpen palkas linnavalitsusse uusi töötajaid, et neid juhiseid välja töötada ja ellu viia. Kõikjale ei ole vaja koostada erilist disainilahendust, välja töötatud juhised annavad kogu linnale väga kena ja selge identiteedi. Parkides on eriti oluline mööbel, mujal linnas detailirikkus ja selgus. Kõik on kokku ilus, tagasihoidlik ja mitte ülemäära disainitud ning loob tausta kõikidele erilistele parkidele.

Kas Euroopas on veel selliseid häid näiteid?

Viimastel aastakümnetel on Viin välja töötanud suurepäraseid strateegiaid, aga ka Nantes, Barcelona, paljud Hollandi linnad... Ja muidugi on Pariis suurepärase näide, kuidas ideid laiahaardeliselt ja kiiresti ellu viia.

Pariisis koostatakse ka linlastele materjale, millel on näha kavandatav muutus ja seega pannakse inimesed unistama paremast tulevikust, mis on muutuste läbiviimiseks väga oluline. Ilusad pildid on ülimalt tähtsad. Inimesed ei armasta tavaliselt muutusi. Alati on olemas vastupanu, kuid piltidega saab need hirmud veidi hajutada.

Nii et oleme jälle tagasi kommunikatsiooni juures. Sa kirjutasid JOLA-s artikli pealkirjaga „Invisible Profession“.[v] Kas on analüüsitud, kuidas maastikuarhitektuuri ideid edasi antakse, millised võiksid olla parimad tavad?

Minu teada mitte. Mind on see teema huvitanud juba kuus või seitse aastat, sest mõistsin, et väga paljud valdkonna kitsaskohad on seotud kommunikatsiooni puudumisega. Selleks on aga olemas kommunikatsiooni ekspert. Nad näevad ja teavad asju, mida meie ei näe ega tea.

Euroopa mastaabis on suhtlemine ülioluline. Paljud teised valdkonnad palkavad lobitöö spetsialiste, kes kaitsevad nende huve.

Oleme praegu EMALis välja töötamas uut visuaalse kommunikatsiooni strateegiat. Kuidas te BALAs (Belgia Maastikuarhitektide Liit) maastikuarhitektuuri kommunikatsioonile inimestele, kes ei ole arhitektuurist ega maastikuarhitektuurist huvitatud?

Praegu töötame välja sõnumeid BALA stendi jaoks, millega osaleme järgmisel nädalal Brüsselis Expo Open Space messil. Üks meie loosungitest on: „*Ei, me ei istuta puid. Me kujundame homseid linnu!*“ Soovime murda arusaama, et maastikuarhitektid on lihtsalt „istutajad“.

Minu jaoks on äärmiselt oluline rõhutada disaini mõõdet. Kui meid taandatakse pelgalt puude istutajateks või elurikkuse loojateks, siis kinnistame ise vaele arusaama oma erialast. Me peame selgelt välja ütleva, et kujundame kogu avatud ruumi – olgu selleks linnamööbel, pinnakatted, tugimüürid või muu ruumiline keskkond. Kui lepime rolliga olla lihtsalt „roheline loojad“, kitsendame oma eriala üheplaaniliseks. Tegelikult on maastikuarhitektuur väga mitmetahuline.

Me ei saa ega või konkureerida bioinseneride või ökoloogidega. Otsustajate silmis on täppisteadused sageli usaldusväärsemad, sest need pakuvad mõõdetavaid andmeid. Me ei saa positsioneerida end ainult looduspõhiste lahenduste ekspertidena, sest tehnilises mõttes on selles valdkonnas meist pädevamaid. Meie tugevus on disain: oleme avatud ruumi arhitektid ning peame seda identiteeti selgelt esile tooma. See tähendab, et oleme disainivaldkond, millel on muu hulgas ka teadmised elavatest süsteemidest.

BALAs oleme loonud uue visuaalse identiteedi. Määratlesime oma sihtrühmad: noored, arhitektid ja linnaplaneerijad ning otsustajad ja poliitikakujundajad. Samuti soovisime haakuda kultuurivaldkonna visuaalse keelega, kus oleme seni olnud üsna nähtamatud, see on strateegiline puudu jääk, mida tahame parandada. Meie vana logo oli ootuspäraselt roheline ning mõjus meie positsioonile pigem kahjulikult.

Meie palgatud brändiekspert tuleb reklaamivaldkonnast ning pakkus välja lahenduse, mida me ise poleks ehk esimesena valinud. Kuid ta põhjendas väga hästi, kuidas see kõnetab meie sihtrühmi, ja me usaldasime teda täielikult. Pakutud lahendus polnud meie isiklik esteetiline eelistus, kuid see toimib ja mõjub soovitud kontekstis. Peame tegema strateegilisi valikuid: oluline pole, kas see meeldib kõigile, vaid kas see paneb näiteks Euroopa Liidu otsustajad meid tõsiselt võtma.

Oluline kommunikatsiooniaspekt on ka meeskonnatöö. Suuri projekte ei tee kunagi ainult maastikuarhitektid. Töötatakse koos arhitektide, bioinseneride, veeinseneride ja projektijuhtidega, kellest paljudel on inseneritaust. Siiski tundub, et maastikuarhitektide ja inseneride vahel on suhtluslünk. Sageli juhtub, et isegi kui teaduslikud tõendid toetavad looduslähedasi lahendusi peetakse neid liiga kalliks või ebarealistlikuks. Kuidas näete koostööd teiste eriala esindajatega?

Prantsusmaal näiteks on paljudes projektides maastikuarhitekt meeskonna juht. Muidugi mitte alati, kuid piisavalt sageli. Kui maastikuarhitekt juhivad meeskonda, koordineerib ta kõiki erialasid. See on oluline, sest maastikuarhitektidel on ülevaade kogu maastikusüsteemist. Igal tehnikul on konkreetne roll, kuid juht määrab suuna.

Kui oled lihtsalt meeskonnaliige tehnilise juhi alluvuses, palutakse sul sageli n-ö täita järelejäänud ruum puude ja põõsastega. Sind ei kutsuta üles mõtlema terviklikult, kuid disaini ja looduse ühendamine on just maastikuarhitekti peamine oskus. Ükski teine eriala ei ühenda neid kahte tõeliselt.

Tehnilised aspektid on vaid üks osa looduspõhistest lahendustest. Maastikuarhitektuur oskab integreerida kultuuriajaloo, disainiajaloo ja sotsioloogia... Näiteks biotehnoloogia erialade esindajad ei pruugi mõista, mida lapsed mänguväljakul vajavad või kui palju rohelist ruumi linnas peab olema, et inimesed ennast seal hästi tunneksid.

Scheldi jõe kaldakindlustused on lahendatud maastikuna
Fotod: Maarja Tüür

Kas näete end poliitika kujundamisega tegelemas?

Võiksin end ette kujutada töötamas Euroopa Liidus. Tunnen, et süsteemi muutmiseks peab olema selle sees. Lõhe eriala ja poliitikakujundamise vahel on tohtu. Maastikuarhitektuur ei ole praegu EL päevakorras. Samal ajal edendab Uus Euroopa Bauhaus kolme põhiväärtust: jätkusuutlikkus, kaasamine ja ilu. Maastikuarhitektid töötavad kõige kolme aspektiga: loovad jätkusuutlikke lahendusi, kavandavad kaasavaid ruume ja loovad ilu. Ma tahaksin väga töötada poliitika kujundamise valdkonnas, võib-olla isegi Uue Euroopa Bauhausi raamistikus. Praegune olukord vajab selgelt muutust.

Milline peaks olema rahvusvahelise maastikuarhitektide föderatsiooni (IFLA) roll poliitika mõjutamisel?

Ma arvan, et IFLA peaks juhtima neid muutusi. Kutseühing peaks kaitsma eriala tööturul, ka töötasude osas. Paljudes riikides kuulub maastikuarhitekt endisel madala palgaga professionaalide hulka. Töötasin 20 aastat maastikuarhitektina ja enamasti ei makstud mulle mõistlikku tasu, mis oleks vastanud õpingute kestusele ja keerukusele ning projektide ülesannete keerukusele. Ma juhtisin neli aastat oma firmat Pariisis. Mul oli neli töötajat ja palju projekte. Lõpuks läksid projektitasud peamiselt palkade maksmiseks.

Samuti ei saa ole paljudel vähetasuva töö kõrvalt aega teha vabatahtlikku tööd. See mõjutab ka riiklikke maastikuarhitektide liite ja IFLA, sest need tuginevad suuresti vabatahtlikusel. Teistel kutseühingutel on rohkem alalisi töötajaid ja tugevamad huvikaitsesstruktuurid. Meil on seda samuti vaja. Seista tuleks õiglaste tasude eest, mis põhinevad meie töö hüvedel: loome CO₂-positiivseid lahendusi, suurendame bioloogilist mitmekesisust, toetame Euroopa rohelise kokkuleppe eesmäärke. Samal ajal on ehitussektor üks kõige saastavamaid tööstusharusid maailmas: see suurendab CO₂-heitkoguseid, vähendab bioloogilist mitmekesisust ja muudab maapinna tehispinnaks. Maastikuarhitektid on ainsad bioloogilist mitmekesisust toetavad arhitektid. Maastikuarhitektid on ainsad CO₂-positiivsed arhitektid. Sellest tuleb selgemalt rääkida.

Millise sõnumi sa edastaksid Eesti maastikuarhitektidele? Eesti maastikuarhitektide liidus on umbes 116 liiget. Eestis elab 1,5 miljonit inimest.

See on elanikkonna suhtes suur hulk. Tundub, et olete teinud suuri edusamme, eriti nüüd, kui Eesti Kunstiakadeemia on avanud maastikuarhitektuuri magistriõppe. See on suur samm edasi. See tugevdab maastikuarhitektide identiteeti disaineritena, mitte lihtsalt puude istutajatena. Minu nõuanne oleks jätkata suurepärasest tööst. Ja keskenduda suhtlusele. Julgustage noori liikmeid, eriti neid, kes on sotsiaalmeedias vilunud, kujundama eriala mainet. Laske neil töötada välja inspireerivad, atraktiivsed sõnumid, mis näitavad, kuidas maastikuarhitektid aitavad keskkonnakriisiga paremini toime tulla. Enne kallite brändingukonsultantide palkamist usaldage noori liikmeid. Paljud neist mõistavad intuitsivselt, kuidas ühismeedia toimib. Mõju võib olla uskumatu. Suhtlus on oluline.

[i] Ursula Wieser Benedetti, „Kyoto piirid. Analüüs ruumiliste piiride kohta Kyoto linnas. 794–1912.“

<https://theses.fr/2019EHES0178>

[ii]

https://www.antwerpen.be/docs/Stad/Stadsvernieuwing/9746949_urbande_velopment_English.pdf

[iii] ZUIDPARK Antwerpen, ADR – Georges Descombes (+ meeskond= AG Vespa, Tractebel – koostöös Les Eclairagistes Associés & Erik De Waele)

<https://worldlandscapearchitect.com/zuidpark-antwerp-belgium/?v=08a4415e9d59>

[iv] <https://proap.pt/project/sint-andries-south-scheldt-quays/>

[v]

<https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/18626033.2024.2466328#d1e127>

LIIVI MÄEKALLAS

Milline on Sinu hariduskäik?

Minu puhul tuleb alustada veidi varasemast ajast. Põhikooli ajal, ca 12+ vanusena rajasin oma metsmaasikapeenra, sain ema tuttavatelt ja turult püsililli soetada ning olin teinud ajaviiteks herbaariumi metsa- ja heinamaataimedest. Kodus leiduvad aiandusalased raamatud olid loetud ja läbi katsetatud kättesattuvatest toaillejuppidest uute taimede kasvatamine. Seega, kui alustasin 2021. aastal Luua Metsanduskoolis maastikuehitaja erialal, oli see pigem pööre tagasi „enda juurte juurde“. Luuvalt õnnestus saada kogu väärtuslik teadmiste ja oskuste komplekt – haljasalade kujundamine, rajamine ja hooldus. Peale metsanduskooli lõpetamist tahtsin näha üle eraaedade kaugemale ja mind hakkas huvitama avalik ruum. Loogilise jätkuna läbisin TTÜ maastikuarhitektuuri bakalaureuse ja neli aastat hiljem oli aeg küps jätkata maastikuarhitektuuri magistriõpinguid Eesti Maaülikoolis. Maastikuarhitekti üks kaalukas tööosa on elava taimmaterjali tundmine ja selle seisundi hindamine, mistõttu olen Luua Metsanduskoolist omandanud ka haljastuse hindamise kutse

Kuidas leidsid tee just maastikuarhitektuuri juurde?

Kuna mul sujuvalt peale gümnaasiumi maastikuarhitektuuri valdkonnas ei õnnestunud jätkata, siis seda tahtejõulisem ja pühendunum on olnud minu hilisem haridustee. Pidev õppimine on toimunud samaaegselt töötamise ja reaalsete kogemuste omandamisega. Esmalt hooldasin kuus aastat eraaedu ja hiljem asendus see projekteerimisega. Suure huviga olin (olen siiani) avatud ja valmis tegutsema ning just praktiliste kogemuste varalt on olnud hea edasi liikuda. Magistritöö linnaloodusest oli minu jaoks tohutult põnev ning loksutas minu jaoks täielikult paika maastikuarhitekti töö vajalikkuse. Selles uurimistöös said kõik minu varasemad seisukohad, nn pusletükid üheks tervikuks kokku. Inimese, linna ja looduse vahelised suhted ja selle muutumine ajas on väga vajalik baasteadmine, mille abil on lihtne põhjendada, miks inimesel on (linna)loodust ja haljastust vaja.

Foto: Annika Lepp

Millega oled pärast õpingute lõppu tegelenud?

Minul on erialane töö toimunud ka õpingute ajal. Bakalaureuse-õppe ajal oli võimalus kaasa töötada kolmes EV 100 tammepargi projektis nii projekteerija, rajamise juhendaja kui hooldajana. Magistriõpingute ajal töötasin Tallinna Botaanikaaias elurikkuse teemaga. Minu jaoks on haljastuse tundmine minu töö võti ja selle otsuse võtsin juba ammu vastu, et kui tuleb võimalus omavalitsuses töötada, siis ainult haljastuse valdkonnas. Ja see võimalus tuligi – hetkel tegelen Põhja-Tallinna linnaosa haljastuse hoolduse ja arendamise korraldamisega koos oma valdkonna eelarve haldamise ja riigihangete ettevalmistamisega. Lisaks igapäevane haljastuse hindamine ja linnakodanikega suhtlemine ning nõustamine, samuti ka komisjonides osalemine. Pean mainima, et kogu minu senine praktiline kogemustepagas ja ka magistritöö järeldused on väga abiks minu praeguses töös, selgitamaks näiteks, miks mingis asukohas niidame harvem või milline ohtlikuks peetud puu seisukord tegelikult on.

Mida ootad kõige rohkem EMALilt?

Inspiratsiooni 😊! Erialäritustel osalemine ja kolleegidega suhtlemine annab uut väge tegutsemiseks. Ootan võimalust osaleda õppereisidel, näha erinevaid välisruume ja inspireeruda. Olla kursis valdkondlike tegemistega. Ise saaksin olla abiks linnalooduse liigilisele mitmekesisusele kaasa aitamisel või arendamisel.

EMAL TÄNAB OMA TOETAJAJID:

| kuldpartner |

EXTEREY

| kuldpartner |

LODE

| kuldpartner |

stoneroc
By Bauroc

|partner|

Dambis

|partner|

MU UW

|partner|

FIXMAN